

Kroner — for Kongeriget alene. Dette Normalbudget var imidlertid fastsat ved Lov, og vilde man ud over det, efterhaanden som Tiderne gik, saa maatte man have det paa Tillægsbevillingslove. Jeg vil henstille til ærede Medlemmer, der senere behandlede dette Forslag, om man, naar man overhovedet vil ind paa et Normalbudget, da ikke burde gaae den gamle Vej og fastsætte et Normalbudget ved Lov for de og de Forhold, specificerede enkeltvis, saa at Alt, hvad man vilde have derudover, blev Gjenstand for Tillægsbevilling, fri Bevilling. Der vilde være rent formelle Fordele forbundet dermed. For det Første var det langt sikkrere, hvilke Byrder Staten paatog sig ved dette Normalbudget, og man kom til en langt klarere Forstaaelse og kom ikke i Strid om, hvorvidt det ogsaa var rigtigt at udgive det eller det, naar der saaledes udtrykkelig stod, hvad der maatte udgives og hvad ikke, og Resten skulde gives ved Tillægsbevillingslove. Den Gang var man meget mod et Normalbudget; thi de vide jo, at i Reglen var Tschernings Tanke den — det er man nu kommet noget bort fra — at Finantsloven skulde være Herre over andre Love, og at vi ved den kunde mønstre alle Bevillinger. Det har interesseret mig, at man har sat Tscherning op mod Finantsministeren i den foregaaende Debat; thi jeg har aldrig hændt en saa besynderlig Brug af Tschernings Navn som Finantsministerens Brug deraf mod os. — Dernæst vil den ærede Forslagsstiller ogsaa nok faae Dinene op for, at naar der staar: „de til Førelsen af Statshusholdningen nødvendige Udgifter“ — selv om der tilføies: „dog at Beløbene af de enkelte ved den sidste Finantslov bevilgede ordentlige Udgiftsposter ikke overstrides“ — saa vil det ikke kunne nægtes, efter de i det sidste Aar førte Forhandlinger, at Begreberne „nødvendige Udgifter“ og „ordentlige Udgiftsposter“ desværre blive Gjenstand for forskellige Fortolkninger i denne syndige Verden, og derved kunne vi let blive førte ind i ny Vanskeligheder. Dette kan derimod ikke ske, hvis Normalbudgettet bliver fastsat ved Lov med færrelige Poster. Jeg kan heller ikke skjønne, at det er rigtigt, naar der tales om: „Foranstaltninger, der ligge udenfor den regelmæssige Statsforvaltning“; thi hvad er det for Foranstaltninger, der ligge udenfor den regelmæssige Statsforvaltning? Og saa de Ord veed det ærede Medlem saa godt, at der er tastet Boldt med. Naar en Bevilling har staaet 2—3 Aar paa en Finantslov, er det saa en regelmæssig eller uregelmæssig Foranstaltning? Der staar i § 27, 2den Del, mange saakaldte overordentlige Statsudgifter; men vi ere jo Alle-

sammen enige om, at naar vi kom til en rigtig Regulering af Forholdene, saa vilde en stor Del af disse Ting, som have staaet i over 10 Aar, blive regnet til ordentlige Statsudgifter. Det bliver en vanskelig Sag at komme ud over, og det forekommer mig, at man vilde komme lettere ud derover ved at tage et Normalbudget opjat i en Lov og indføre dette Normalbudget som en Regel i § 49. Jeg gjentager, hvad jeg udtalte derom — jeg staar naturligvis lige overfor Forslaget paa et meget forskjelligt Standpunkt fra det ærede Medlems, vore politiske Standpunkter ere jo væsentlig forskellige — at naar man vil ind paa denne Vej, bør man sørge for, at det, man opnaar, kan Ingen gaa uden om og fortolke sig bort fra; man maa gjøre det saa nøiagtig fixeret som muligt. Men jeg skjønner ikke rettere, end at, naar Paragrafen ikke omskrives sammen med § 49, kan den, som den nu lyder, ikke give Anledning til Andet end til Fortolkninger, som føre os ud i Uføret. Men nu siger jeg: Set fra Ministeriets nuværende politiske Standpunkt, hvorefter det har Ret til at tage Alt, hvad det vil, saa er denne Udvei, som det ærede Medlem foreslaar, theoretisk taget en væsentlig Indsigelse imod Ministeriets hele Politik; thi det siges her udtrykkelig, at der maa ikke tages Noget, som Folkething og Landsting hver for sig ikke have været med til at bevilge, eller udsættes at have villet bevilge. Det er et aldeles forskjelligt Standpunkt fra det, hvorpaa Ministeriet staar, at det kan tage saa meget det vil. Det kan imidlertid godt være, at Ministeriet siger: Det Forslag kunne vi ikke bruge eller noget lignende; men det kommer ikke Sagen ved. Lad os tænke os, at et Ministerium som det nuværende havde dette Forslag og Grundlovens § 49 at vælge imellem, hvorledes vil det saa staa? Jeg skjønner ikke rettere, end at man vil sige: Ja, for et Ministerium, der vil bryde Grundloven og regjere paa Trods af vor Ret, er det lettere at gjøre det med dette Forslag end med § 49. Her have de jo for det Første Statterne; der er ingen Brøvl med Stattenægtene osv. Vi vide jo, at Enhver nu kan nægte Statterne eller protestere Statterne; de kunne opkræves med brutal Magt, men hver Gang de gjøre det, gjøre de det imod Grundlovens § 49, og det er generende alligevel at handle imod en klar Grundlovsparagraf. Her ere de fri for dette. Naar de nu gaa uden for Grundlovens § 49, skulle de tage Alt paa hart Bort; thi der gjælder Intet, naar vi Intet have bevilget. Det er nemlig en Misforstaaelse, at naar vi ikke have bevilget Noget, gjælder det Gamle. Det kan vel faktisk